

Datum van
inontvangstneming

:

17/10/2022

Zaak C-590/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

9 september 2022

Verwijzende rechter:

Amtsgericht Wesel (rechter in eerste aanleg Wesel, Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

5 augustus 2022

Eisers:

AT

BT

Verweerders:

PS GbR

VG

MB

DH

WB

GS

Amtsgericht Wesel

Beslissing

In het geding van

1. [geanonimiseerd] AT

2. [geanonimiseerd] BT

eisers,

[OMISSIS]

[OMISSIS]

tegen

1. [geanonimiseerd] PS GbR

2. [geanonimiseerd] VG

3. [geanonimiseerd] MB

4. [geanonimiseerd] DH

5. [geanonimiseerd] WB

6. [geanonimiseerd] GS

verweerders,

[OMISSIS]

[OMISSIS]

heeft het Amtsgericht Wesel

op 5 augustus 2022

[OMISSIS]

besloten:

I.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Is het voor het ontstaan van een recht op schadevergoeding op grond van artikel 82, lid 1, van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming, hierna: „AVG”) voldoende, dat een bepaling van de AVG die strekt tot bescherming van de eiser is geschonden, of is het noodzakelijk dat zich voor de eiser nog andere nadelige

gevolgen hebben voorgedaan dan de inbreuken op de bepalingen als zodanig?

2. Is het volgens het Unierecht voor het ontstaan van een recht op vergoeding van immateriële schade op grond van artikel 82, lid 1, AVG noodzakelijk, dat er een nadelig effect van enig belang wordt vastgesteld?
3. In het bijzonder: is het voor het ontstaan van een recht op vergoeding van immateriële schade op grond van artikel 82, lid 1, AVG voldoende, dat de eiser vreest dat ten gevolge van inbreuken op de bepalingen van de AVG zijn persoonsgegevens in vreemde handen zijn geraakt, zonder dat dit concreet kan worden vastgesteld?
4. Is het in overeenstemming met het Unierecht, wanneer de nationale rechter bij de vaststelling van een vergoeding van immateriële schade op grond van artikel 82, lid 1, AVG, naar analogie de criteria van artikel 83, lid 2, tweede volzin, AVG toepast, die volgens de bewoordingen ervan alleen gelden voor administratieve geldboeten?
5. Moet de hoogte van een recht op vergoeding van immateriële schade op grond van artikel 82, lid 1, AVG ook zodanig worden berekend dat dit recht een afschrikkende werking heeft, en/of „commercialisering” (ingecalculeerde aanvaarding van geldboeten/ schadevergoedingen) van inbreuken voorkomt?
6. Is het in overeenstemming met het Unierecht om bij de vaststelling van de hoogte van een vergoeding van immateriële schade op grond van artikel 82, lid 1, AVG rekening te houden met gelijktijdig gepleegde inbreuken op nationale bepalingen die de bescherming van persoonsgegevens tot doel hebben, maar die geen gedelegeerde handelingen of uitvoeringshandelingen zijn die werden vastgesteld overeenkomstig deze verordening, noch lidstatelijk recht waarin in deze verordening vervatte regels worden gespecificeerd?

[OMISSIS]

II.

De behandeling van het geding wordt geschorst tot het oordeel van het Hof.

Motivering:

I.

Voorwerp van het hoofdgeding

- 1 Eisers in het hoofdgeding vorderen vergoeding van immateriële schade van verweerders wegens schending van bepalingen van de AVG [verordening (EU) 2016/679].
- 2 Eisers waren opdrachtgevers van de eerste verweerder, een belastingadvieskantoor, waarvan de tweede tot en met de zesde verweerder de vennoten zijn.
- 3 Nadat eisers de eerste verweerder hadden meegedeeld dat hun adres was gewijzigd, stuurde de eerste verweerder per post verscheidene brieven naar het nieuwe adres. De adreswijziging is eveneens ingevoerd in de basisgegevens die zijn opgeslagen in het elektronisch gegevensverwerkingssysteem van verweerder.
- 4 Eisers hebben de eerste verweerder in juli 2020 belast met de opstelling van de aangifte inkomstenbelasting voor het jaar 2019. Aanvankelijk kregen eisers op hun nieuwe adres geen documenten dienaangaande toegezonden. Desgevraagd deelde de eerste verweerder eisers mee dat de belastingaangifte op 29 september 2020 aan eisers was verzonden. Een dergelijk poststuk is echter niet bij eisers bezorgd. [OMISSIS]
- 5 Vervolgens hebben eisers navraag gedaan bij de nieuwe bewoners op hun voormalige adres, wier achternamen sterk lijken op de achternamen van eisers. [OMISSIS]
- 6 De nieuwe bewoners hebben verklaard dat zij een aan eisers gericht poststuk hadden ontvangen. Een nieuwe bewoonster had de envelop geopend, omdat zij niet had begrepen dat het poststuk niet voor haar was bestemd, ook al was dit gericht aan eisers, wier namen in het adresvenster correct waren vermeld. In het kader van de bewijsverkrijging kon niet worden vastgesteld welke documenten er precies in de envelop zaten toen de nieuwe bewoners deze ontvingen. Evenmin kon worden vastgesteld in hoeverre de nieuwe bewoners de documenten in de envelop al dan niet hadden bekeken. De nieuwe bewoonster verklaart dat zij alleen het briefhoofd van het belastingadvieskantoor had gelezen en – omdat zij niet bekend was met dat kantoor – zich daardoor had gerealiseerd dat de brief niet aan haar was gericht. Hierop had zij de documenten weer terug in de envelop gedaan en deze aan haar ouders, die naast haar woonden, gegeven, waar ze door eisers konden worden opgehaald.
- 7 Hoe dan ook hebben eisers de envelop uiteindelijk van de nieuwe bewoners ontvangen. Op dat moment bevatte de envelop alleen een kopie van de belastingaangifte alsmede het begeleidend schrijven. Eisers gaan ervan uit dat de envelop ook het origineel van de belastingaangifte bevatte, waarin informatie was vermeld betreffende namen en geboortedata van eisers en hun kinderen (met inbegrip van fiscale identificatienummers), status van ernstig gehandicapte [OMISSIS], dokterskosten, werkplek, lidmaatschap van een religieuze groepering, beroepen, plaats van de werkplek, uitgaven voor arbeidsmiddelen, bijscholingskosten, verzekeringen en bankrelaties.

- 8 De verzending van de belastingaangifte is een gevolg van het feit dat verweerster weliswaar het adres in de basisgegevens van de software van het kantoor had gewijzigd, maar de gegevens voor de belastingaangifte had overgenomen uit een ander gegevensbestand, dat het oude adres bevatte.
- 9 Eisers laten de vaststelling van het verschuldigde bedrag van de te vergoeden immateriële schade aan het oordeel van de verwijzende rechter en beschouwen een bedrag van 15.000,00 EUR als passend.

II.

Toepasselijke bepalingen

1. Unierecht

Verordening (EU) 2016/679 – Algemene verordening gegevensbescherming (AVG):

Overweging 85

- 10 Een inbreuk in verband met persoonsgegevens kan, wanneer dit probleem niet tijdig en op passende wijze wordt aangepakt, resulteren in lichamelijke, materiële of immateriële schade voor natuurlijke personen, zoals verlies van controle over hun persoonsgegevens of de beperking van hun rechten, discriminatie, identiteitsdiefstal of -fraude, financiële verliezen, ongeoorloofde ongedaanmaking van pseudonimisering, reputatieschade, verlies van vertrouwelijkheid van door het beroepsgeheim beschermde persoonsgegevens, of enig ander aanzienlijk economisch of maatschappelijk nadeel voor de natuurlijke persoon in kwestie.

[...]

Overweging 146

- 11 De verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker moeten alle schade vergoeden die iemand kan lijden ten gevolge van een verwerking die inbreuk maakt op deze verordening. De verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker moet van zijn aansprakelijkheid worden vrijgesteld indien hij bewijst dat hij niet verantwoordelijk is voor de schade. Het begrip „schade” moet ruim worden uitgelegd in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, op een wijze die ten volle recht doet aan de doelstellingen van deze verordening. Dit laat eventuele eisen tot schadeloosstelling wegens inbreuken op andere regels in het Unierecht of het lidstatelijke recht onverlet. Onder verwerking die inbreuk maakt op deze verordening, valt eveneens een verwerking die inbreuk maakt op gedelegeerde handelingen en uitvoeringshandelingen die werden vastgesteld overeenkomstig deze verordening, alsmede het lidstatelijke recht waarin in deze verordening vervatte regels worden gespecificeerd.

De betrokkenen dienen volledige en daadwerkelijke vergoeding van door hen geleden schade te ontvangen.

[...]

Artikel 82 – Recht op schadevergoeding en aansprakelijkheid

12 (1)

Eenieder die materiële of immateriële schade heeft geleden ten gevolge van een inbreuk op deze verordening, heeft het recht om van de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker schadevergoeding te ontvangen voor de geleden schade.

(2)

Elke verwerkingsverantwoordelijke die bij verwerking is betrokken, is aansprakelijk voor de schade die wordt veroorzaakt door verwerking die inbreuk maakt op deze verordening. Een verwerker is slechts aansprakelijk voor de schade die door verwerking is veroorzaakt wanneer bij de verwerking niet is voldaan aan de specifiek tot verwerkers gerichte verplichtingen van deze verordening of buiten dan wel in strijd met de rechtmatige instructies van de verwerkingsverantwoordelijke is gehandeld.

[...]

Art. 83 – Algemene voorwaarden voor het opleggen van administratieve geldboeten

[...]

13 (2) Administratieve geldboeten worden, naargelang de omstandigheden van het concrete geval, opgelegd naast of in plaats van de in artikel 58, lid 2, onder a) tot en met h) en onder j), bedoelde maatregelen. Bij het besluit over de vraag of een administratieve geldboete wordt opgelegd en over de hoogte daarvan wordt voor elk concreet geval naar behoren rekening gehouden met het volgende:

a) de aard, de ernst en de duur van de inbreuk, rekening houdend met de aard, de omvang of het doel van de verwerking in kwestie alsmede het aantal getroffen betrokkenen en de omvang van de door hen geleden schade;

b) de opzettelijke of nalatige aard van de inbreuk;

c) de door de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker genomen maatregelen om de door betrokkenen geleden schade te beperken;

- d) de mate waarin de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker verantwoordelijk is gezien de technische en organisatorische maatregelen die hij heeft uitgevoerd overeenkomstig de artikelen 25 en 32;
- e) eerdere relevante inbreuken door de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker;
- f) de mate waarin er met de toezichthoudende autoriteit is samengewerkt om de inbreuk te verhelpen en de mogelijke negatieve gevolgen daarvan te beperken;
- g) de categorieën van persoonsgegevens waarop de inbreuk betrekking heeft;
- h) de wijze waarop de toezichthoudende autoriteit kennis heeft gekregen van de inbreuk, met name of, en zo ja in hoeverre, de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker de inbreuk heeft gemeld;
- i) de naleving van de in artikel 58, lid 2, genoemde maatregelen, voor zover die eerder ten aanzien van de verwerkingsverantwoordelijke of de verwerker in kwestie met betrekking tot dezelfde aangelegenheid zijn genomen;
- j) het aansluiten bij goedgekeurde gedragscodes overeenkomstig artikel 40 of van goedgekeurde certificeringsmechanismen overeenkomstig artikel 42; en
- k) elke andere op de omstandigheden van de zaak toepasselijke verzwarende of verzachtende factor, zoals gemaakte financiële winsten, of vermeden verliezen, die al dan niet rechtstreeks uit de inbreuk voortvloeien.

3. Indien een verwerkingsverantwoordelijke of een verwerker opzettelijk of uit nalatigheid met betrekking tot dezelfde of daarmee verband houdende verwerkingsactiviteiten een inbreuk pleegt op meerdere bepalingen van deze verordening, is de totale geldboete niet hoger dan die voor de zwaarste inbreuk.

[...]

5. Inbreuken op onderstaande bepalingen zijn overeenkomstig lid 2 onderworpen aan administratieve geldboeten tot 20 000 000 EUR of, voor een onderneming, tot 4 % van de totale wereldwijde jaaromzet in het voorgaande boekjaar, indien dit cijfer hoger is:

- a) de basisbeginselen inzake verwerking, met inbegrip van de voorwaarden voor toestemming, overeenkomstig de artikelen 5, 6, 7 en 9;
- b) de rechten van de betrokkenen overeenkomstig de artikelen 12 tot en met 22;

[...]

2. Duits recht

§ 57 Steuerberatungsgesetz (Duitse wet betreffende belastingadviseurs, hierna: „StBerG”)

- 14 1. Belastingadviseurs en fiscaal gemachtigden oefenen hun beroep onafhankelijk, op eigen verantwoordelijkheid, nauwgezet en discreet uit. Zij onthouden zich van met de beroepsregels strijdige reclame.

[...]

§ 5 Berufsordnung der Bundessteuerberaterkammer (beroepscode van de federale orde van belastingadviseurs, hierna: „BOSTB”)

- 15 1. De geheimhoudingsplicht strekt zich uit tot al hetgeen belastingadviseurs bij de uitoefening van hun beroep of in het kader van hun beroepswerkzaamheden is toevertrouwd of te hunner kennis is gekomen en geldt tegenover iedere derde, met inbegrip van autoriteiten en rechters.

[...]

4. Belastingadviseurs moeten erop toezien dat onbevoegden tijdens en na afloop van hun beroepsmatige activiteiten geen toegang hebben tot documenten van en met betrekking tot opdrachtgevers.

[...]

§ 823 Bürgerliches Gesetzbuch (Duits burgerlijk wetboek, hierna: „BGB”)

- 16 1. Hij die opzettelijk of uit nalatigheid wederrechtelijk inbreuk maakt op het leven, het lichaam, de gezondheid, de vrijheid, het eigendom of enig ander recht van een ander, is ten opzichte van die ander gehouden tot vergoeding van de daaruit voortvloeiende schade.

2. Dezelfde verplichting rust op degene die in strijd handelt met een wet die strekt tot bescherming van een andere persoon. Indien het naar de inhoud van de wet ook mogelijk is de wet te overtreden zonder dat iemand daaraan schuld heeft, ontstaat enkel een verplichting tot schadevergoeding indien er sprake is van schuld.

§ 253 BGB

- 17 1. Vergoeding in geld van andere dan vermogensschade kan slechts worden gevorderd in bij de wet bepaalde gevallen.

2. Indien schadevergoeding verschuldigd is wegens inbreuk op het lichaam, de gezondheid, de vrijheid of de seksuele zelfbeschikking, kan ook een billijke

vergoeding in geld worden gevorderd wegens schade die geen vermogensschade is.

III.

Noodzakelijkheid van de verwijzing

Eerste en tweede prejudiciële vraag

- 18 Uit artikel 82, lid 1, AVG blijkt dat eenieder die immateriële schade heeft geleden ten gevolge van een inbreuk op de AVG, recht heeft op vergoeding daarvan.
- 19 Dienaangaande rijst om te beginnen de vraag of inbreuken op bepalingen die de bescherming van de persoonsgegevens van de eiser tot doel hebben, op zichzelf reeds leiden tot een recht op vergoeding.
- 20 Of de vraag bevestigend moet worden beantwoord volgt niet uit de bewoordingen van bovengenoemde bepalingen. Uit overweging 146 van de AVG kan echter worden afgeleid dat het begrip schade in beginsel ruim moet worden uitgelegd en dat de uitlegging in overeenstemming moet zijn met de gespecificeerde regels van de AVG. In samenhang met overweging 85 zou de conclusie kunnen worden getrokken dat alleen al het uit een inbreuk op de AVG volgende (mogelijke) verlies van controle over de eigen persoonsgegevens leidt tot een recht op vergoeding van immateriële schade, en wel ongeacht de vraag of zich naast de loutere inbreuk op de bepalingen schade heeft voorgedaan. In overweging 85 is daarentegen ook sprake van een „aanzienlijk [...] nadeel”, hetgeen tegen een dergelijke conclusie zou kunnen pleiten.
- 21 De beantwoording van deze vraag is zelfs relevant wanneer er sprake is van een verdere schade. Met betrekking tot de hoogte van de te betalen vergoeding van immateriële schade brengt de AVG immers geen concrete beperking aan, zodat deze uiteindelijk door de rechter moet worden vastgesteld. Daarbij zal het bij de vaststelling van een concreet te betalen bedrag neerkomen op de ernst van de inbreuk en de hierdoor veroorzaakte schade. De invulling van deze begrippen vindt echter noodzakelijkerwijs altijd plaats in relatie tot andere mogelijke inbreuken. Dienaangaande is het ook voor gevallen waarin een verdergaande schade is vastgesteld van belang of de enkele inbreuk op de bepalingen van de AVG reeds volstaat om een recht op vergoeding van immateriële schade te doen ontstaan, aangezien hierdoor de ondergrens in theorie naar boven zou worden verschoven.
- 22 Het recht op vergoeding van immateriële schade in gevallen waarin geen aanzienlijke schade kan worden vastgesteld die verder gaat dan de inbreuk op een wettelijke bepaling, is tot dusver in het Duitse recht niet erkend.
- 23 In de nationale rechtspraak in hoogste instantie wordt ervan uitgegaan dat in geval van inbreuken op het algemene persoonlijkheidsrecht, er een recht op geldelijke

vergoeding bestaat wanneer de inbreuk ernstig is en de schade niet op een andere wijze bevredigend kan worden vergoed. Of de inbreuk op het persoonlijkheidsrecht zo ernstig is dat de betaling van een geldelijke schadevergoeding noodzakelijk is, kan alleen worden beoordeeld op basis van alle omstandigheden van het concrete geval. Hierbij moeten met name rekening worden gehouden met de zwaarte en de omvang van de inbreuk, de aanleiding en het motief van de handelende persoon alsmede de mate van diens schuld [zie bijvoorbeeld Bundesgerichtshof (hoogste federale rechter in burgerlijke en strafzaken, Duitsland), arrest van 14 november 2017 – VI ZR 534/15; ECLI:DE:BGH:2017:141117UVIZR534.15.0].

- 24 Of deze nationale toepassing van het recht eveneens geschikt is voor de uitlegging van artikel 82 AVG, lijkt twijfelachtig, met name, doch niet alleen, op grond van bovengenoemde overwegingen.

Derde prejudiciële vraag

- 25 Wanneer het begrip schade in bovengenoemde zin ruim zou worden uitgelegd, zou ook de (objectief gerechtvaardigde) bezorgdheid dat persoonsgegevens in de handen van onbevoegden zijn gevallen, immateriële schade kunnen vormen die voor vergoeding in aanmerking komt. Deze vraag is voor het onderhavige geding bijzonder relevant, omdat niet kon worden vastgesteld in hoeverre de nieuwe bewoners kennis hebben gekregen van de inhoud van het aan eisers gerichte poststuk. Het lijkt immers op zijn minst mogelijk dat de nieuwe bewoners wel degelijk in grotere mate kennis hebben genomen van de inhoud van het poststuk, dan zij in het kader van hun getuigenverklaring hebben verklaard. Bovendien hebben de nieuwe bewoners het poststuk niet zelf bewaard, maar de geopende envelop klaargelegd bij de (schoon)ouders, om te worden opgehaald.
- 26 Voor zover de aan de hand van objectieve aanwijzingen terechte bezorgdheid dat persoonsgegevens in vreemde handen kunnen zijn gevallen op zichzelf zou volstaan om een recht op vergoeding van immateriële schade te doen ontstaan, moet aan eisers een dergelijke vergoeding worden toegekend. Tegelijkertijd zou hieruit een wijziging van de relatieve ernst van andere inbreuken voortvloeien, hetgeen gevolgen heeft voor de vaststelling van het concrete bedrag van de schadevergoeding (zie hierboven).

Vierde prejudiciële vraag

- 27 Uit de AVG kunnen voor de vergoeding van immateriële schade geen vergelijkbare criteria worden afgeleid die gelden voor het opleggen van administratieve geldboeten krachtens artikel 83 AVG en volgens welke de hoogte van de verschuldigde vergoeding uniform kan worden vastgesteld.

- 28 Wat dat betreft ligt het voor de hand de aldaar genoemde criteria – voor zover deze kunnen worden overgedragen – ook bij de vaststelling van de vergoeding van immateriële schade te hanteren.
- 29 Tegelijkertijd zou het feit dat de verordeninggever de regeling in artikel 83 AVG uitdrukkelijk heeft beperkt tot administratieve geldboeten, ertegen kunnen pleiten dat deze bepaling als grondslag wordt genomen. Dat zou eraan in de weg kunnen staan dat de werkingssfeer wordt uitgebreid tot de vergoeding van immateriële schade, hoewel op deelgebieden noodzakelijkerwijs overlappingsen zouden ontstaan (ernst van de inbreuk, omvang van de gevolgen).
- 30 Niet in de laatste plaats is de vraag betreffende de overeenkomstige toepassing van artikel 83, lid 5, AVG van groot belang, aangezien hierdoor voor de (overeenkomstige) werkingssfeer ervan bovengrenzen zouden worden vastgesteld.

Vijfde prejudiciële vraag

- 31 Overweging 146 stelt dat het begrip schade moet worden uitgelegd op een wijze die ten volle recht doet aan de doelstellingen van deze verordening en ervoor zorgt dat de betrokkene een volledige en daadwerkelijke vergoeding van de schade ontvangt.
- 32 Met name de verwijzing naar de doeltreffendheid zou ervoor kunnen pleiten dat de vaststelling van een recht op vergoeding van immateriële schade eveneens een afschrikkende werking zou moeten hebben.
- 33 Indien dat niet het geval zou zijn en de verschuldigde schadevergoedingsbedragen op een relatief laag niveau zouden worden vastgesteld, dan zouden de verwerkingsverantwoordelijken een afweging kunnen maken tussen de kosten van een AVG-conforme handelwijze en de mogelijk te betalen schadevergoedingsbedragen.
- 34 Tegen de veronderstelling dat artikel 82 AVG bedoeld is om een afschrikkende werking te hebben, zou echter kunnen worden aangevoerd dat het opleggen van administratieve geldboeten door de bevoegde autoriteiten een toereikende afschrikking vormt, die geen verdere afschrikking door middel van de vaststelling van een immateriële schadevergoeding vereist.

Zesde prejudiciële vraag

- 35 De eerste verweerder in het hoofdgeding is een belastingadvieskantoor. De overige verweerders zijn de vennoten van het belastingadvieskantoor en zijn zelf belastingadviseur.
- 36 Verweerders zijn wegens hun beroep onderworpen aan bijzondere geheimhoudingsverplichtingen, die voortvloeit uit § 57 StBerG en § 5 BOSTB,

zodat inbreuken op de bepalingen van de AVG die leiden tot of gepaard gaan met de verstrekking van gegevens aan onbevoegden, geregeld ook inbreuken op de bovengenoemde geheimhoudingsverplichtingen vormen.

- 37 Eisers zijn van mening dat de gelijktijdige inbreuk op het StBerG en de BOSTB in aanmerking moet worden genomen bij de vaststelling van de volgens artikel 82 AVG verschuldigde vergoeding van immateriële schade.
- 38 Hier wordt aan getwijfeld omdat overweging 146 betrekking heeft op inbreuken op het nationale recht en dienaangaande uitsluitend verwijst naar gedelegeerde handelingen en uitvoeringshandelingen die werden vastgesteld overeenkomstig de AVG, alsmede naar het lidstatelijke recht waarin in deze verordening vervatte regels worden gespecificeerd. Dit is niet het geval met § 57 StBerG en § 5 BOSTB, die al van kracht waren toen de AVG werd vastgesteld.

Verzoek om een prejudiciële beslissing

- 39 De in het kader van de prejudiciële vragen opgeworpen rechtsproblemen zijn tot dusver in de rechtspraak van het Hof niet verduidelijkt en kunnen evenmin op basis van de bewoordingen van de AVG zelf voldoende duidelijk worden opgehelderd.
- 40 In het bijzonder blijkt uit de nationale rechtspraak en de rechtswetenschap dat zij, althans gedeeltelijk, de tot dusver in het nationale recht overheersende zienswijze volgens welke immateriële schade, zowel in beginsel als wat de hoogte ervan betreft, restrictief moet worden vergoed, eveneens op artikel 82 AVG wenselijk toe te passen. Ook het Landgericht Duisburg (rechter in eerste aanleg Duisburg, Duitsland), dat in casu hiërarchisch boven het Amtsgericht staat heeft zich kennelijk bij die zienswijze aangesloten. Het Landgericht heeft het geding ondanks het door eisers aangegeven financieel belang (15.000,00 EUR) wegens absolute onbevoegdheid naar het Amtsgericht verwezen (terwijl het eigenlijk, aangezien de drempelwaarde van 5.000,00 EUR was overschreden, zelf bevoegd zou zijn geweest). Het ging er evenwel van uit dat de schatting van eisers onrealistisch en overdreven was en dat de immateriële schade hooguit 2.000,00 EUR zou bedragen.
- 41 De door het Oberste Gerichtshof Oostenrijk (hoogste federale rechter in civiele en strafzaken, Oostenrijk) bij beslissing van 15 april 2021 en door het Landgericht Saarbrücken (rechter in eerste aanleg Saarbrücken, Duitsland) bij beslissing van 22 november 2021 gestelde prejudiciële vragen, zaken C-741/21 en C-300/21, komen deels overeen met de in casu gestelde vragen. De onderhavige zaak zou met bovengenoemde zaken kunnen worden gevoegd.

[OMISSIS]